

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/401/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615210079
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6615210079.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: Z. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, L., štátnej občianky SR, podnikajúcej pod obchodným menom: Z. M. - TERMÁL, Záhradná 189/22, Lučenec, IČO: 32 600 470, zastúpenej JUDr. Jozefom Brázdilom, advokátom, AK Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen, proti žalovanej: WHITEWINE, s. r. o., so sídlom Púchovská 6, Bratislava, IČO: 46 868 810, zastúpenému splnomocneným zástupcom Ing. Jozefom Ružanským, CSc., bytom Pečnianska 25, Bratislava o zriadenie vecného bremena, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/248/2015-107, zo dňa 22.06.2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobkyne zamietol s tým, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že na zriadenie práva nevyhnutnej cesty musia byť splnené tri podmienky, a to a) vlastník stavby nie je súčasne vlastníkom príslušného pozemku, b) prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, c) neexistujú okolnosti, ktoré zriadenie práva cesty vylučujú. Žalobkyňa preukázala len podmienku a) podľa § 151o ods. 3 OZ a podľa názoru súdu nepreukázala už ani podmienku b), keďže je zjavné, že v totožnom faktickom postavení vo vzťahu k žalovanej sú aj ďalšie asi 4 spoločnosti, ktoré rovnako musia za účelom prístupu k svojim nehnuteľnostiam prechádzať cez pozemky žalovaného. Tieto dlhodobá a bezproblémovo majú prístup zabezpečený, a to na základe nájomných zmlúv uzavretých so žalovaným. Žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaný s ňou obdobnú nájomnú zmluvu nechcel alebo odmietol uzavrieť. Účelom zriadenia vecného bremena je riešenie situácie, kedy vlastník skutočne nemôže zabezpečiť prístup inak. Nie je a nemá byť účelom získanie ekonomicky výhodnejšieho a pohodlnejšieho prístupu k nehnuteľnostiam pre oprávneného z vecného bremena, než ako ho preukázateľne môže dosiahnuť dohodou s vlastníkom príslušného pozemku (rozsudok sp. zn. 22Cdo/3903/2008 a Cdo 2854/2010). Okresný súd mal za to, že v danej veci existuje aj nesplnenie podmienky pod písm. c) v tom, že bolo preukázané, že žalobkyňa prístup reálne nepotrebuje, tento nevyužíva (využíva ho len jej syn), skresľuje skutočné využívanie stavby, potrebu prístupu k nej v konaniach sp. zn. 13Cb/228/2015, 14Cb/155/2011 podľa toho, ako jej to vyhovuje, čo súd považuje za účelové, a preto v súvislosti s potrebou zriadenia vecného bremena za irelevantné. Je zrejmé, že v prípade, kedy potenciálny oprávnený z vecného bremena prístup reálne nepotrebuje a nevyužíva, by zriadením vecného bremena došlo k zjavnému nepomeru medzi výhodou oprávneného

z vecného bremena a nevýhodou povinného z vecného bremena, čo je v rozpore s účelom zriadenia vecného bremena, ale aj § 3 OZ. Súd nemohol opomenúť aj tvrdenie žalobkyne, že zriadením vecného bremena chce pre seba získať výhodnejšie postavenie, čo bol skutočný cieľ zriadenia vecného bremena, lebo v konaní už preukazovala potvrdením banky X. O. s., pobočka L., že v prípade ponúknutia skladu, ako zálohu banke pri čerpaní úveru v budúcnosti by banka mohla akceptovať (zobrať ako záloh) len za podmienky zriadenia vecného bremena „in rem“ na prístupovej ceste, ktorá leží na parc. č. CKN č. XXXX/X tak, že musí byť zriadené na dobu neurčitú. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Namietala, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a z nich vyvodil nesprávne právne závery. Namietala, že v bode 23 rozsudku okresný súd konštatoval, že nepreukázala, že by žalovaný so žalobkyňou nechcel alebo odmietol uzavrieť nájomnú zmluvu. Podstatné však je nielen pripravenosť podpísať zmluvu ako takú, ale aj jej obsahové náležitosti pre obe strany prijateľné. Žalovaný síce deklaroval ústne, že môže so žalobkyňou nájomnú zmluvu uzavrieť, ale jej návrh súdu, žalobkyni ani jej právnomu zástupcovi nepredložil. Nie je teda zrejmé, na základe čoho vlastne súd dospel k zisteniu o pripravenosti žalovaného uzavrieť so žalobkyňou obojstranne akceptovateľnú nájomnú zmluvu. Uvedená konštatácia vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu. Poukázala aj na to, že pri nájme ide len o obligačný vzťah medzi zmluvnými stranami s možnosťami prenajímateľa jednoducho ho vypovedať, zrušiť, obmedziť, meniť podmienky nájmu, napr. výšku nájomného a pod. Na druhej strane pri vecnom bremene ide o vecnoprávny účinok a aj zápis do katastra s právnou istotou pre užívateľa trvania aj do budúcnosti. Tento stav však súd následne nijako v rámci aplikácie nevyhodnotil, nezaoberal sa ním, hoci bol pre rozhodnutie vo veci samej podstatný. Namietala, že vlastnícke právo k predmetnému areálu sa opakovane v priebehu krátkej minulosti menilo, a tiež subjekty vlastníka nebudili dojem dôveryhodného partnera. Stanovisko banky A. Slovensko, a. s., nie je jediným dôvodom na podanie žaloby na zriadenie vecného bremena súdom, ale bolo len jedným z podporných argumentov, a tento si okresný súd nesprávne skutkovo vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobými mravmi. Namietala, že možnosť zriadenia práva prístupu inak - nájomnou zmluvou tu relevantne splnená nebola, jednak pre zmeny a neprehľadnosť vlastníkov dotknutého prístupového pozemku; kladené neprijateľné zmluvné podmienky, najmä čo do výšky odplaty ďaleko za hranicou primeranosti a právna neistota obsahu a trvania nájomného vzťahu. V tomto smere poukázala na rozhodnutie R 32/2006. U dotknutého pozemku žalovaného sa jedná o prístupovú cestu, ktorá slúži výlučne ako prístupová cesta pre peších a automobily, nie je využiteľná inak. Nejde o výlučné užívanie predmetného pozemku jedným užívateľom - žalovaným, ale užívajú ho iní nájomcovia v areáli, pričom v ich prípade ide o každodenné využívanie na podnikanie, na prepravu tovaru i zákazníkov a pod. Preto reálne obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného by bolo obdobné pri nájme i pri vecnom bremene. Preto nie je podporený vecnými argumentmi záver súdu v bode 25. rozsudku o zjavnom nepomere medzi výhodou oprávneného a nevýhodou povinného z vecného bremena. Taktiež je vecne nesprávne konštatovanie súdu v bode 25. rozsudku o aktuálnom nevyžívaní a nepotrebnosti prístupu do areálu žalobkyňou, a tým nedôvodnosti zriadenia vecného bremena. V konaní uvádzala, že prístup formou vecného bremena mieni zriadiť na účely využívania po právoplatnosti rozhodnutia súdu, t. j. smerom do budúcnosti, a to formou súkromného použitia i rozšírenia podnikania žalobkyňou alebo blízkymi rodinnými príbuznými, najmä synom p. Q. M., ktorý má od roku 2015 živnosť, podnikanie. Preto stav aký bol v čase rokov 2011 až 2015 nie je rozhodujúci. Prístup do vlastných nehnuteľností musí mať formálne žalobkyňa zabezpečený aj z dôvodu potreby ich udržiavania, ochrany, čo preukazovala informáciami a dokladmi z polície o opakovaných vlámانيach do priestorov.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že odvolanie považuje za účelové, aby bola oddialená právoplatnosť rozsudku. Žalovaný je presvedčený, že rozhodnutie súdu bolo spravodlivé a stanovené na základe dôsledného zisťovania skutkového stavu.

5. Žalobkyňa v odvolacej replike uviedla, že vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu obsahuje len konštatovanie o údajnej účelovosti odvolania a tým oddialeniu právoplatnosti rozhodnutia, na čo reaguje tým, že má právo na dvojinštančné súdne konanie, ktoré je zaručené Ústavou SR a Dohovorom o základných ľudských právach a slobodách, ako aj v CSP, preto ide len o využitie základného práva na spravodlivé súdne konanie, žiadna účelovosť v tomto úkone nie je.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie vo veci bolo podané počas platnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom od 01. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (CSP). Podľa prechodných ustanovení upravených v § 470 podľa odseku 1 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Odvolací súd preskúmal vec na základe podaného odvolania žalobcu, ktorého právne účinky nastali pred dňom platnosti CSP, pričom aplikoval podľa odseku 1 vo veci už CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že okresný súd vec správne skutkovo a právne posúdil. Rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu vyplývajúcejmu z listín doložených v súdnom spise, z podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, súd starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Rozhodnutie okresného súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Rozhodnutie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a rozsudok okresného súdu potvrdil z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia okresný súd, preto odvolací súd svoje rozhodnutie bližšie neodôvodňoval v súlade s ods. 2 ust. § 387 CSP.

11. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla a nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by boli relevantným dôvodom a mohli mať vplyv na výsledok rozhodnutia. S ňou namietanými skutočnosťami sa vysporiadal už okresný súd a nebolo účelné ani dôvodné, aby ich odvolací súd opakoval.

12. Predmetom konania bola žaloba žalobkyne na zriadenie vecného bremena práva prechodu a prejazdu v prospech žalobkyne ako vlastníka nehnuteľností - stavieb cez pozemok vlastnícky patriaci žalovanému. Je nesporné, že uvedené stavby patriace žalobkyne, ako i pozemok patriaci žalovanému sú súčasťou väčšieho priemyselného areálu kde sa nachádzajú aj ďalšie stavby iných vlastníkov, s ktorými má žalovaný uzatvorené nájomné zmluvy ohľadom predmetného pozemku. Žalobkyňa za účelom prístupu k vlastnícky jej patriacim stavbám sa domáha zriadenia vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez pozemok žalovaného, a to peši ako aj prejazdu osobnými a nákladnými motorovými vozidlami.

13. Nárok žalobkyne okresný súd správne právne posúdil v zmysle ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov).

14. Podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak nie je vlastníkom stavby zároveň vlastníkom príslušného pozemku a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, súd môže na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby spočívajúce v práve cesty cez príslušný pozemok.

15. Ustanovenie § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka rieši možný konflikt výkonu vlastníckych práv možnosťou zriadenia vecného bremena rozhodnutím súdu, avšak len v podobe práva cesty cez cudzí pozemok, pod čím je potrebné rozumieť právo prechodu a prejazdu, ak je to pre riadne využitie nehnuteľnosti potrebné. Uvedené ustanovenie však použitím pojmu „môže zriadiť“ priamo naznačuje, že súd nemá povinnosť vždy tak urobiť. Povinnosť zriadiť vecné bremeno nemá vtedy, ak jeho zriadenie by malo za následok také obmedzenie vlastníckych práv, ktoré by bolo vo výraznom nepomere k výkonu vlastníckych práv vlastníka stavby, a ktoré by bolo možné spravidla označiť aj ako výkon práv v rozpore

s dobrými mravmi. Pri úvahe súdu o tom, či zriadi alebo nezriadi vecné bremeno sa súd vždy zaoberá aj princípom proporcionality platným pri obmedzení základných práv.

16. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na to, že stavby vlastnícky patriace žalobkyni, ku ktorým požadovala zriadenie vecného bremena spočívajúce v práve cesty, boli už v minulosti súčasťou areálu, pričom príslušné pozemky v tomto areáli patria v súčasnosti vlastnícky žalovanému. Pri určení rozsahu a spôsobu výkonu vecného bremena je však potrebné vychádzať z toho, že týmto výkonom nesmie byť povinný zaťažovaný nad dohodnutú mieru, prípadne nad mieru, s ktorou zriaďovatelia vecného bremena mali a mohli s prihliadnutím na okolnosti konkrétnej veci počítať. Oprávnenie vlastníka stavby neznamena, že tento je oprávnený nad mieru primeranú pomerom rušiť vlastníka pozemku, či dokonca ohrozovať výkon jeho práv alebo inak rušiť výkon jeho vlastníckeho práva. Aj prípadné zriadenie nevyhnutnej cesty predstavuje vždy vážny zásah do vlastníckeho práva vlastníka pozemku, a preto je potrebné vždy porovnávať výhodu, ktorú by cesta poskytovala s ujmou, ktorá by vznikla zriadením cesty pre vlastníka zaťaženej nehnuteľnosti.

17. Zriadenie vecného bremena v prospech oprávnenej osoby má byť krajným riešením vzhľadom na zásah do vlastníckych práv povinnej osoby a nemá nahrádzať iné právne inštitúty umožňujúce komplexné riešenie vzájomných vlastníckych vzťahov spravodlivým, logickým a prijateľným spôsobom. Využívanie titulom vecného bremena pozemkov žalovaného (príslušných pozemkov) by nespočívalo len v práve cesty so vstupom na pozemok žalovaného a prechodom a prejazdom cez jeho pozemok, ale vzhľadom na to, že ide o areál s dvoma stavbami (skladmi) žalobkyne, by dochádzalo k permanentnému a nepretržitému využívaniu pozemku žalovaného, a to aj vzhľadom na podnikateľskú činnosť žalobkyne a jej syna. Žalobou na zriadenie vecného bremena v tomto konkrétnom prípade žalobkyňa obchádza podstatu tohto inštitútu, a to prechádzať cez pozemky patriace žalovanému v časovo neurčitom slede s minimálnym zaťažením vlastníckych práv žalovaného právom cesty, teda prechodom a prejazdom osobnými a nákladnými motorovými vozidlami. Zriadenie vecného bremena na konkretizovaný pozemok žalovaného v nadväznosti k stavbám žalobkyne, neprináša tak spravodlivé usporiadanie vzťahov, vzhľadom aj na tú skutočnosť, že ostatní vlastníci nehnuteľností v predmetnom areáli majú uzatvorené nájomné zmluvy so žalovaným, čo však žalobkyňa odmieta a domáha sa len zriadenia vecného bremena.

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že zriadenie vecného bremena je krajným riešením a možno k nemu pristúpiť len v prípade, ak neexistuje iný spôsob riešenia veci, a to aj prípadným nájmom pozemku. Z ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že súd môže zriadiť na návrh vlastníka stavby vecné bremeno, ak prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak. Podmienka, že prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, však nie je splnená, ak vlastníka príslušného pozemku, ponúkol vlastníkovi stavby, že mu pozemok dá do nájmu. Aj uzavretie nájomnej zmluvy medzi vlastníkom stavby a vlastníkom príslušného pozemku môže predstavovať spôsob zabezpečenia prístupu vlastníka stavby cez príslušné pozemky k jeho stavbe a vylúčiť tak nárok na zriadenie vecného bremena v prospech vlastníka stavby, ktoré by spočívalo v práve cesty cez príslušný pozemok.

19. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje v odvolaní tým, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal a nevyhodnotil námietky žalobkyne ohľadom obligačného vzťahu pri nájme, ktorý možno vypovedať, zrušiť, obmedziť a meniť podmienky nájmu, a na druhej strane vecnoprávnym účinkom pri vecnom bremene, ktorý sa zapisuje do katastra nehnuteľností s právnou istotou pre užívateľa trvania aj do budúcnosti, tu odvolací súd poukazuje na to, že s uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje a nepovažuje ju za dôvodnú. Odôvodnenie rozhodnutia je v súlade s § 220 ods. 2 CSP, je preskúmateľné, transparentné a taktiež kontrolovateľné. Vzhľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníka konania, len ten, ktorý je pre rozhodnutie vo veci relevantný. Súd sa musí vypořadávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním a tiež s poukazom na prijaté právne závery. Rozhodnutie súdu a ním urobený výklad rozhodujúcich právnych noriem je predvídateľný a rozumný, korešponduje so súdnou praxou, nie je výrazom interpretačnej svojvôle, rozhodnutiu nechýba zmysluplné odôvodnenie a nevybočuje z medzí všeobecne akceptovaného chápania dotknutých právnych inštitútov.

20. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov

(IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Námietka žalobkyne o nepredložení návrhu nájomnej zmluvy zo strany žalovaného, a teda o jeho nepripravenosti uzavrieť so žalobkyňou obojstranne akceptovateľnú nájomnú zmluvu je účelová. Je samozrejmé, že v prípade uzavretia nájomnej zmluvy tomu predchádza jednanie medzi účastníkmi zmluvy, ktorého výsledkom je vznik zmluvy, v prípade, keď sú naplnené obligatórne znaky tohto právneho úkonu. Žalovaný deklaroval ústne v priebehu celého konania, že so žalobkyňou (tak ako aj s ostatnými nájomníkmi v areáli) má a aj mal v minulosti záujem uzavrieť nájomnú zmluvu. Na druhej strane je potrebné poukázať na to, že to bola práve žalobkyňa, ktorá zaujala jednoznačný odmietavý postoj k uzavretiu akejkoľvek nájomnej zmluvy a mala záujem len na zriadení vecného bremena. V tomto smere krajský súd tak, ako na to poukázal aj okresný súd zdôrazňuje, že účelom zriadenia vecného bremena práva cesty a prejazdu nemá byť získanie ekonomicky výhodnejšieho a pohodlnejšieho prístupu k nehnuteľnostiam pre oprávneného z vecného bremena, než ako ho preukázateľne môže dosiahnuť dohodou s vlastníkom príslušného pozemku (rozsudok sp. zn. 22Cdo/3903/2008 a 3Cdo/2854/2010). Nič na tom nemení ani skutočnosť, že u dotknutého pozemku sa jedná o prístupovú cestu a nie je využiteľná inak. Žalovaný vynaložil finančné prostriedky na kúpu uvedeného pozemku - prístupovej cesty a zriadením vecného bremena by bol poškodený, nakoľko by došlo k zníženiu ceny areálu.

22. Taktiež nie je dôvodná ani argumentácia žalobkyne ohľadom právnej neistoty pri nájomnej zmluve, pretože sa vlastnícke právo k predmetnému areálu opakovane v krátkej minulosti menilo, nakoľko nájom predmetného pozemku je možné dohodnúť na dobu neurčitú, teda so záväzkom pre prípadné ďalšie subjekty vlastníkov, tak ako to navrhoval aj samotný žalovaný.

23. Okresný súd tak, ako to zdôraznil aj krajský súd došiel k správnej závere, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná, a preto rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené ako vecne správne.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorý sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).